

REPUBLIKA SLOVENIJA

DRŽAVNI ZBOR

Zakonodajno-pravna služba

Šubičeva ulica 4, 1000 Ljubljana

t: 01 478 96 94, e: gp@dz-rs.si, www.dz-rs.si

Številka: 411-01/25-39/8

Datum: 8. 12. 2025

Na podlagi 13. člena Zakona o Državnem zboru in prvega odstavka 27. člena Poslovnika državnega zbora je Zakonodajno-pravna služba pripravila

M N E N J E

o Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o javnih financah (ZJF-K), druga obravnava, EPA 2473-IX.

Zakonodajno-pravna služba (v nadaljevanju ZPS) je Predlog zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o javnih financah (v nadaljevanju Predlog zakona) preučila z vidika njegove skladnosti z Ustavo Republike Slovenije (v nadaljevanju Ustava), pravnim sistemom in z zakonodajno-tehničnega vidika.

V vsakoletnih zakonih, ki urejajo izvrševanje proračuna Republike Slovenije, so določene številne izjeme od Zakona o javnih financah (v nadaljevanju ZJF) v zvezi z izvrševanjem državnega proračuna. Odstopi se ponavljajo, zato se z njimi uveljavlja več proračunskih let trajajoča neprekinjena ureditev odstopov od systemske ureditve v ZJF. Gre zlasti za določbe, ki odstopajo od 13.a, tretjega odstavka 38., 42., 48., 52, 80.č in 93. člena ZJF. Odstopi, uveljavljeni v zakonu, ki ureja izvrševanje državnega proračuna, znatno zmanjšujejo preglednost veljavne pravne ureditve, v pravni red vnašajo nejasnost (2. člen Ustave), obenem pa že dlje časa nakazujejo potrebo po spremembi ZJF. ZPS opozarja, da sta s Predlogom zakona spremenjena le 42. in 48. člen ZJF, ne pa tudi vsi drugi členi, od katerih se je odstopalo v zakonu, ki ureja izvrševanje proračunov, v preteklih letih in v ZIPRS2627.

V nadaljevanju podaja ZPS pripombe k posameznim členom Predloga zakona.

K 1. členu:

Opredelitev »ukrepa« v novi 18. točki prvega odstavka 3. člena ZJF je enaka definiciji ukrepa iz ZIPRS2526 oziroma ZIPR2627. V nadaljnjih določbah zakona, ki se navezujejo na načrt razvojnih programov, pa sta ključnega pomena pojma »program« in »projekt«. V 16. in 17. točki prvega odstavka 3. člena ZJF sta opredeljena »potrjen investicijski projekt« in »veljaven investicijski projekt«, ne pa pojma »program« in »projekt«. V 2. členu ZIPRS2627 je opredeljen »glavni program«, »projekt«, »skupina projektov« in »evidenčni projekt«. Iz tega razloga bi kazalo pretehtati, da bi se tudi v ZJF opredelila pojma »program« in »projekt«.

Pri opredelitvi intervencij na sekundarnem trgu lastnih dolžniških vrednostnih papirjev je v primerjavi z določbo prvega odstavka 83. člena ZJF izostala intervencija s posojanjem lastnih dolžniških vrednostnih papirjev. V obrazložitvi razlog za to ni

posebej pojasnjen, ampak je navedeno le, da gre skoraj v celoti za vsebinski prenos besedila, ki ga določa veljavni 83. člen ZJF.

Opredelitev finančnega inženiringa v novi 22. točki je treba ponovno pretehtati ne glede na to, da je delno povzeta po veljavni ureditvi. Opredelitev je namreč nejasna. Pojasniti je treba, za katere razvojne programe gre, zlasti v razmerju do načrta razvojnih programov kot sestavnega dela proračuna. Prav tako je treba pojasniti, na kakšen način in v katerem aktu oziroma dokumentu so opredeljene prednostne naloge ter kdo jih določi. Opozoriti je treba, da delež, ki naj bi bil financiran z neproračunskimi sredstvi, ni opredeljen, zato je lahko tudi minimalen oziroma zadostuje, da je večji od nič. Da se sredstva zagotavljajo predvsem majhnim in srednjim gospodarskim družbam (za izvedbo projektov), ne sodi v opredelitev finančnega inženiringa, ker že sama po sebi dopušča izjeme. Tudi sicer pa s to opredelitvijo povezana ureditev, ki spreminja člene 10.b poglavja ZJF (18.–21. člen Predloga zakona), ne odraža zagotavljanja sredstev majhnim in srednjim gospodarskim družbam. Zadnji stavek te točke ne sodi v opredelitev pojma, ker določa obveznost, ki bi jo bilo treba določiti v 8. poglavju ZJF, na katerega se ta stavek tudi sklicuje. Glede uporabe pojma finančne naložbe v tem stavku je treba upoštevati pripombo k 3. členu Predloga zakona. Zaradi črtanja petega odstavka 106.f člena ZJF se sredstva finančnega inženiringa ne bodo več zagotavljala za spodbujanje tehnološko razvojnih projektov, ampak katerihkoli projektov. Predlagana ureditev v primerjavi z veljavno vsebuje še manj jasnih in določnih kriterijev, komu se bodo sredstva namenjala. Brez jasne opredelitve ne bo jasno, za kaj se uporabljajo sredstva proračuna, zato obstaja nevarnost arbitrarne uporabe sredstev državnega proračuna, kar je v nasprotju s temeljnimi javnofinančnimi načeli. Poleg tega se bodo sredstva lahko zagotavljala brez javnega razpisa, s sklenitvijo neposredne pogodbe, kar v temelju zmanjšuje preglednost porabe proračunskih sredstev in dopušča samovoljno, pravno nevezano uporabo sredstev. Opozoriti je treba, da je s 149. členom Ustave zagotovljena temeljna pristojnost Državnega zbora (sedanjega in prihodnjih mandatnih obdobj), da odloča o izdatkih in prihodkih države (24. točka odločbe Ustavnega sodišča št. U-I-178/10 z dne 3. 2. 2011).

K 3. členu:

Predlagana sprememba elementov računa finančnih terjatev in naložb uporablja pojem finančnih naložb. Finančne naložbe v ZJF oziroma Predlogu zakona niso opredeljene, obrazložitev pa se sklicuje na opredelitev iz podzakonskega akta, po katerem naj bi ta pojem sestavljali kapitalski delež (kapitalska naložba), skupna vlaganja in druge finančne naložbe. Glede na to, da je ta pojem bistven za razlago računa finančnih terjatev in naložb, bi bilo treba pojem finančne naložbe opredeliti v zakonu, pri tem pa tudi opredeliti, kaj pomenijo »skupna vlaganja« in »druge finančne naložbe«.

K 4. členu:

Predlagana sprememba prvega odstavka 12. člena ZJF, ki ureja načrt razvojnih programov, se nanaša na projekte, programe in ukrepe. Razdelava načrtovanih izdatkov proračuna na projekte in programe je predvidena za najmanj prihodnja štiri leta, za ukrepe pa le, če ukrep ni omejen na krajše obdobje. Iz obrazložitve izhaja namen predlagateljice zakona, da se ukrep razdela v načrtu razvojnih programov, četudi je omejen na obdobje, ki je krajše od štirih let, ne pa za obdobje, ki je daljše od štirih let. Določbo bi bilo treba preoblikovati, ker ne odraža jasno tega namena, ampak bi se lahko razlagala tudi tako, da se v načrtu razvojnih programov izkazujejo načrtovani izdatki proračuna po ukrepih, ki niso krajši od obdobja prihodnjih štirih let oziroma da se ukrepi, omejeni na krajše obdobje, v načrtu razvojnih programov ne izkazujejo.

Glede na to, da je v napovednem stavku prvega odstavka predvidena razdelava po posameznih točkah prvega odstavka, se zastavlja vprašanje, na kakšen način bodo razdelani ukrepi, ki v posameznih točkah prvega odstavka niso zajeti.

Glede na to, da je načrt razvojnih programov eden od sestavnih delov proračuna, proračuna Republike Slovenije za leto 2026 in 2027 pa sta že sprejeta, bi kazalo v prehodnih določbah določiti, za kateri proračun oziroma s katerim proračunskim letom se bo sprememba 12. člena ZJF začela uporabljati.

K 6. členu:

Predlagano spremembo 1. točke drugega odstavka 22. člena ZJF je treba jezikovno izboljšati, da pri naštevanju ne bo dvakrat uporabljen veznik »ali« (nadomestiti besedi »ali projekt« z vejico in besedilom »projekt ali ukrep«).

Glede na to, da 22. člen ZJF ureja pripravo predloga načrta razvojnih programov, je treba preveriti, ali bi bilo treba spremeniti tudi 23. člen ZJF, ki ureja predpise za pripravo načrta razvojnih programov, zlasti 1. točko drugega odstavka 23. člena ZJF, ki se nanaša na pogoje za uvrstitev programov in projektov v načrt razvojnih programov, in sicer tako, da se bodo nanašali tudi na pogoje za uvrstitev ukrepov v načrt razvojnih programov (23. člen ZJF sicer ni spremenjen ali dopolnjen s Predlogom zakona, zato ga v skladu s prvim odstavkom 132. člena PoDZ-1 z amandmajem ni mogoče novelirati).

K 9. členu:

Določba spreminja institut splošne proračunske rezervacije. Splošna proračunska rezervacija je v 42. členu ZJF opredeljena kot del predvidenih proračunskih prejemkov, ki se vnaprej ne razporedi, ampak zadrži in se v proračunu posebej izkazuje. Kljub temu, da sredstva splošne proračunske rezervacije niso vnaprej razporejena, je namen porabe sredstev v ZJF določen in s tem zamejen. Sredstva splošne proračunske rezervacije se lahko uporabijo le 1) za nepredvidene namene, za katere v proračunu niso zagotovljena sredstva, ali 2) za namene, za katere se med letom izkaže, da niso zagotovljena sredstva v zadostnem obsegu, ker jih pri pripravi proračuna ni bilo mogoče načrtovati (drugi odstavek 42. člena ZJF). V teoriji je zastopano stališče, da mora biti v obeh primerih izpolnjen dodatni pogoj, da sredstev za sporni namen pri pripravi proračuna ni bilo mogoče načrtovati.¹

Predlagana je sprememba drugega odstavka 42. člena ZJF tako, da opušča ključni pogoj porabe sredstev splošne proračunske rezervacije, in sicer, da sredstev za določen namen ob pripravi proračuna ni bilo mogoče načrtovati. Ta pogoj je po oceni ZPS ključen, ker je smiselno in vsebinsko povezan z opredelitvijo splošne proračunske rezervacije. Sredstva v okviru splošne proračunske rezervacije niso razporejena ravno zato, ker namenov njihove porabe ni bilo mogoče načrtovati pri pripravi proračuna. Če bi jih bilo mogoče načrtovati, bi morala biti vnaprej razporejena, tako kot vsi ostali odhodki. S tem je povezana tudi narava proračuna, ki predstavlja obvezno pravno podlago za materialno poslovanje v okviru proračunskih pravic porabe številnih proračunskih uporabnikov, pri tem pa ne vzpostavlja le zgornje meje porabe določenega proračunskega uporabnika za določen namen, temveč hkrati zagotavlja pravno podlago za nastanek izdatka (t. i. pravico porabe).²

Opustitev ključnega pogoja pri določitvi izjeme od proračunske rezervacije je poleg naštetega sporna, ker ta pogoj nadomešča s pomensko ohlapnimi pogoji, ki uporabe teh sredstev ne zamejujejo in ne upoštevajo, da je uporaba sredstev splošne proračunske rezervacije sama po sebi izjemna. Predlagano je, da se sredstva proračunske rezervacije porabijo za tiste namene, za katere v proračunu države niso zagotovljena sredstva, ali sredstva niso zagotovljena v zadostnem obsegu, omogočajo pa nemoteno izvrševanje državnega proračuna v tekočem letu in so namenjena za

¹ Cviki, Milan, Zemljič, Petra: Zakon o javnih financah (ZJF) s komentarjem, Bonex založba, Ljubljana, 2005, str. 274.

² Odločba Ustavnega sodišča št. U-I-129/19 z dne 1. 7. 2020, 60. točka obrazložitve.

izvajanje obveznosti, ki so določene z zakoni in na njihovi podlagi sprejetimi predpisi. Na ta način se odstopa od veljavnega proračuna, saj Vladi kot njegovi predlagateljici ni treba zagotoviti vseh sredstev oziroma zadostnih sredstev tudi v primerih, ko bi jih morala zagotoviti (npr. ker gre za predvidene namene, ki jih je bilo ob pripravi proračuna mogoče načrtovati). Pogoj nemotenega izvrševanja državnega proračuna je vsebinsko prazen, saj je že po sistemski ureditvi Vlada odgovorna Državnemu zboru za izvrševanje državnega proračuna (5. člen ZJF). Enako velja za pogoj, da gre za obveznosti, ki so določene z zakoni in na njihovi podlagi sprejetimi predpisi. Sredstva proračuna se že po sistemski ureditvi v ZJF lahko uporabljajo samo za namene, ki so določeni z zakoni oziroma občinskimi odloki ter drugimi predpisi (kar pomeni, da mora vsak proračunski izdatek imeti pravni temelj v skladu s 7. členom ZJF). Upoštevati je treba, da o uporabi sredstev splošne proračunske rezervacije odloča Vlada na predlog ministra, pristojnega za finance, tako da sredstva v državnem proračunu niso dodeljena z državnim proračunom, ampak o njihovi uporabi odloča Vlada. S predlagano ureditvijo bi bila poraba sredstev splošne proračunske rezervacije v celoti prepuščena Vladi, saj so pogoji porabe določeni ohlapno, presoja glede njihove uporabe pa ni pravno vezana. Predlagana ureditev zato zmanjšuje preglednost državnega proračuna in posega v načelo delitve oblasti (drugi odstavek 3. člena Ustave), saj je sprejemanje državnega proračuna in s tem določanje javne porabe v pristojnosti Državnega zbora kot zakonodajalca. Poraba sredstev splošne proračunske rezervacije pa z ureditvijo ne bo predvidljiva in omejena na iz zakona razviden in določljiv krog primerov. Poudariti je treba, da si bo s tem Državni zbor kot demokratično izvoljeni parlament sam odvzel široko polje proste presoje pri sprejemanju odločitev o razporeditvi proračunskih sredstev.³ Pri tem je treba opozoriti, da lahko Vlada že po 4. točki drugega odstavka 28. člena ZIPRS2627 sama odloča o prerazporeditvah pravic porabe na to postavko (postavko Tekoča proračunska rezerva) do obsega pravic porabe, določenega v 42. členu ZJF, torej do 2 % prihodkov iz bilance prihodkov in odhodkov.

K 10. členu:

Predlagana je sprememba prvega stavka četrtega odstavka 48. člena ZJF, ki ureja odločanje o porabi 2 % sredstev proračunske rezerve tako, da lahko Vlada odloča o uporabi sredstev proračunske rezerve v posameznem primeru do višine 2 % v proračunu načrtovane proračunske rezerve. S predlagano spremembo bi Vlada odločala o uporabi sredstev proračunske rezerve do višine 10 % razpoložljivih sredstev proračunske rezerve.

Predviden dvig odstotka porabe sredstev proračunske rezerve in višanje njene osnove z načrtovano na razpoložljivo proračunsko rezervo bi bilo treba dodatno pojasniti. Obrazložiti bi bilo treba, na podlagi česa je določena meja 10 % razpoložljivih sredstev proračunske rezerve, če je bila v preteklih letih, tudi ob hudih naravnih nesrečah, v veljavi nižja meja (2 % razpoložljivih sredstev proračunske rezerve). Navedba v obrazložitvi, da razlog za navedeno povečanje izhaja predvsem iz obsežnosti naravnih nesreč, ki se dogajajo v zadnjih letih zaradi podnebnih sprememb, sama pa sebi ne utemeljuje tako visokega povečanja.

K 12. členu:

Opozoriti je treba, da je v vsakoletnem zakonu, ki ureja izvrševanje proračunov Republike Slovenije, opredeljen »veljavni proračun« (gl. npr. 2. točko drugega odstavka 2. člena ZIPRS2627) kot sprejeti proračun tekočega leta z vključenimi spremembami, nastalimi z izvrševanjem proračuna. Pojasniti je treba, ali ima pojem »zadnji veljavni proračun«, ki ga uporablja spremenjen četrty odstavek 81. člena, drugačno vsebino in jo tudi opredeliti v okviru 3. člena ZJF. Obrazložitev člena pojasnjuje le, da je določba spremenjena na podlagi priporočil Računskega sodišča in odpravlja nejasnosti glede obsega dovoljenega likvidnostnega zadolževanja. Brez opredelitve vsebine tega pojma po oceni ZPS nejasnost v veljavni ureditvi ne bo odpravljena v celoti.

³ Ibidem, 65. točka obrazložitve.

K 13. členu:

Predlagana sprememba 83. člena ZJF naj bi (v skladu s priporočili Računskega sodišča) zagotovila enoznačno razvrstitev določenih finančnih poslov države med intervencije države in njihovo jasno razmejitev od zadolževanja. Jasna ločitev se zagotavlja z opredelitvijo namena intervencij. Predlagano je, da se intervencije (opredeljene v spremenjenem 3. členu ZJF, 1. člen Predloga zakona) izvajajo z namenom zagotavljanja likvidnosti, stabilnosti in nemotenega delovanja trga državnih vrednostnih papirjev ter odzivanja na druge izredne razmere na trgu. Upošteva se obrazložitev in pomen razmejitve med intervencijo in zadolževanjem se zastavlja vprašanje, ali bodo intervencije na sekundarnem trgu lastnih dolžniških vrednostnih papirjev, ki ne bodo opravljene za doseg našteti namenov, šteje za zadolževanje. Poleg tega pa je treba opozoriti, da razmejitev ni povsem enoznačna, saj uporablja pomensko nedoločne pojme, ki jih bo treba za vsak primer intervencije posebej razložiti in s tem izločiti iz ali umestiti med zadolževanje. Zlasti je nejasen končni del opredelitve namena, da gre za odzivanje na druge izredne razmere na trgu. Ni jasno, katere izredne razmere so prve, katere pa druge, saj se določba sicer nanaša na zagotavljanje likvidnosti, stabilnosti in nemoteno delovanje trga državnih vrednostnih papirjev, ne pa na odzivanje na izredne razmere.

K 14. členu:

V drugem odstavku spremenjenega 86. člena ZJF bi bilo treba upoštevati, da je lahko poroštvo izdano le z zakonom, s katerim se določi poroštvo oziroma zakonom, ki ureja poroštvo, ki ne predvideva poroštvene pogodbe ali poroštvene izjave (in ne le z uveljavitvijo zakona, ki ne predvideva poroštvene pogodbe ali poroštvene izjave). To izhaja iz 149. člena Ustave, po katerem so krediti v breme države in poroštvo države za kredite dovoljeni le na podlagi zakona. Zaradi tega bi bilo treba določbo zapisati tako, da bo iz nje jasno razvidno, da morata biti poroštvena pogodba oziroma poroštvena izjava izdani na podlagi zakona.

Poleg tega je treba opozoriti, da je poroštvo po stališču Ustavnega sodišča⁴ katera koli oblika zavarovanj ali jamstev, pri kateri država prevzame riziko (potencialne) odgovornosti za obveznosti tretjega in s tem vpliva na višino zadolženosti države (javni dolg), s tem pa na višino državnega premoženja. To tveganje je mogoče prevzeti na različne načine oziroma z različnimi pravnimi instituti (primeroma so v citirani odločbi Ustavnega sodišča omenjeni še garancija, zastavna pravica in patronatska izjava). Pojem poroštva po 146. členu Ustave torej ni enak civilnopravnemu pojmu poroštva, saj se lahko poroštva prevzame na različne načine, »pravna oblika oziroma pravna konstrukcija za prevzem odgovornosti« ni pomembna. Zaradi tega bi bilo treba tudi v ZJF upoštevati, da se lahko poroštvo prevzame na različne načine. Ustavno sodišče je poudarilo, da gre za pomembne instrumente ekonomske oziroma fiskalne politike, ki vplivajo na gospodarski razvoj, kar narekuje, da je treba pojma kredit in poroštvo razlagati široko ter z ustrezno pomensko odprtostjo dopustiti, da se pod navedena pojma štejejo tudi v prihodnosti na trgu oblikovani novi instrumenti oziroma instituti, ki jih v tem trenutku pravo oziroma ekonomska politika še ne pozna.

V četrtem odstavku, ki se nanaša na poroštva v imenu občine, je določeno le, da župan sklene poroštveno pogodbo v imenu občine. Opozoriti je treba, da je že v drugem odstavku 10.e člena Zakona o financiranju občin (ZFO-1) določeno, da lahko poroštvene pogodbe in pogodbe o zavarovanju poroštva v imenu občine sklepa župan. Podvajanje zakonske ureditve lahko vodi do nejasnosti, saj je v istem odstavku ZFO-1 določeno, da se morata poroštvena pogodba in pogodba o zavarovanju poroštva skleniti istočasno. Ne glede na to pa je treba opozoriti, da je po predlaganem drugem odstavku, ki se nanaša tudi na poroštvo občin, določeno, da je poroštvo izdano z izdajo

⁴ Odločba Ustavnega sodišča U-I-178/10 z dne 3. 2. 2011, 24. točka obrazložitve.

poroštvne izjave, v nadaljevanju pa v nasprotju s poroštvom države ni določeno, kdo v imenu občine poda poroštvno izjavo.

K 15. členu:

Opozoriti je treba na obrazložitev predlagane spremembe četrtega odstavka 90. člena ZJF, ki pojasnjuje veljavno ureditev drugega in četrtega odstavka 90. člena ZJF, ne pa predlagane spremembe.

K 16. členu:

Instrukcijski rok je rok, določen za organ (v tem primeru proračunskega inšpektorja oziroma ministrstvo), da opravi določeno dejanje. Kot izhaja iz ustaljene sodne prakse, prekoračitev tega roka nima neposrednih procesnih posledic za veljavnost postopka, ker mora organ kljub zamudi še vedno odločiti o zadevi. Glavni namen tega roka je zagotavljanje učinkovitosti postopka in zaščita stranke pred nerazumnim zavlačevanjem. Opozoriti je treba, da je instrukcijski rok šestih mesecev s pravnosistemskega vidika razmeroma dolg, zlasti glede na to, da je stranka v inšpekcijskem postopku neposredni ali posredni uporabnik državnega ali občinskega proračuna za sredstva, prejeta iz državnega proračuna (prvi odstavek 103. člena ZJF) in da je za sodelovanje v postopku inšpekcijskega nadzora določen prekršek (9. točka 108. člena ZJF). Glede na to se zdi neustrezno, da instrukcijski rok ne zavezuje, če stranka v inšpekcijskem postopku ne predloži dokumentacije, ne da zahtevanih pojasnil ali ovira inšpekcijski postopek. V teh primerih bi bilo treba ravnanja stranke procesno sankcionirati, ne da bi to vplivalo na instrukcijski rok.

K 18. členu:

Pri izvajanju finančnega inženiringa je predlagana izenačitev javnih skladov in SID-Slovenske izvozne in razvojne banke, d.d Ljubljana (v nadaljevanju SID banka), s pravnimi osebami, v katerih ima SID banka 100-odstotni posredni ali neposredni lastniški delež. Opozoriti je treba, da ima samo SID banka posebno vlogo in položaj po Zakonu o Slovenski izvozni in razvojni banki (ZSIRB) kot pooblaščenca specializirana slovenska spodbujevalna izvozna in razvojna banka za opravljanje dejavnosti po ZSIRB. Enako velja za načela, določena v ZSIRB. Samo za SID banko je določeno, da mora biti izvajanje poslov in vseh dejavnosti SID banke skladno z načeli uravnoteženega in trajnostnega razvoja, dolgoročnimi razvojnimi usmeritvami Republike Slovenije in EU, ekonomsko upravičenostjo posameznih projektov in investicij ali naložb, neposredno ali posredno finančno vrednostjo storitev banke za uporabnike teh storitev in načeli nekonkurenčnosti, nediskriminatornosti in preglednosti poslovanja. Zaradi tega neposredno oziroma posredno lastništvo SID banke v drugih osebah Republiki Sloveniji ne zagotavlja enakega vzvoda oziroma vpliva na odločitve teh oseb o uporabi sredstev finančnega inženiringa kot v SID banki. Zakonodajalec bi moral skrbno pretehtati, ali je enak položaj oseb teh oseb v razmerju do javnih skladov in SID banke z vidika drugega odstavka 14. člena Ustave utemeljen glede na to, da lahko vsi naštetih subjekti dodelijo sredstva finančnega inženiringa brez javnega razpisa, s sklenitvijo neposredne pogodbe.

K 19. členu:

Samo v obrazložitvi je zapisano, kdo sklene sporazum o financiranju, čeprav je to zakonska materija. Poleg tega se zastavlja vprašanje sosledja, saj iz predlagane ureditve ni natančno razvidno, po kakšnem vrstnem redu se sklepajo sporazumi o financiranju in neposredna pogodba. Iz predlagane ureditve izhaja, da je soglasje vlade glede nekaterih ključnih elementov finančnega inženiringa potrebno ne glede na način dodelitve sredstev. Pri tem pa se zastavlja vprašanje, ali je predviden sporazum o financiranju, četudi se sredstva dodeljujejo na podlagi javnega razpisa, kar izhaja iz umestitve novega drugega odstavka v 106.g člen ZJF.

Opozoriti je treba tudi, da vsebina sporazuma o financiranju iz predlagane ureditve ni več razvidna. V veljavni ureditvi je minimalna vsebina sporazuma določena v drugem odstavku 106.j člena ZJF, zato je treba predlagano ureditev ponovno preveriti.

K 23. členu:

Opozoriti je treba, da je veljavna 9. točka 108. člena ZJF neusklajena s 103. členom ZJF, saj iz 103. člena ZJF ne izhajata obveznosti Zavoda za zdravstveno zavarovanje Slovenije in Zavoda za pokojninsko in invalidsko zavarovanje Slovenije, da sodelujeta v postopku tako, da proračunskemu inšpektorju dasta zahtevane podatke, listine in poročila, ki se nanašajo na inšpekcijski pregled.

K 26. členu:

Opozoriti je treba, da 71. člen ZIPRS2526 po uveljavitvi ZIPRS2627 velja le še do konca leta 2025. Člen, ki ureja odstop od 48. člena ZJF v letih 2026 in 2027, je urejen v 72. členu ZIPRS2627, zato bi bilo treba določiti tudi prenehanje veljavnosti 72. člena ZIPRS2627 in s tem preprečiti dvojno urejanje istih vsebin, ki ogroža načela pravne države (2. člen Ustave).

Odstop od 42. člena ZJF je urejen v 71. členu ZIPRS2627, zato bi bilo treba določiti tudi prenehanje veljavnosti 71. člena ZIPRS2627.

Mag. Sonja Bien Karlovšek, l.r.
višja sekretarka

Nataša Voršič
vodja

Poslano:

– Odboru za finance